

Åpen fluorinformasjon mangler

Før krigen var Norge en pioner angående barnetannpleie.

I 1917 vedtok Stortinget som mål å gi grunnskoleelevene gratis tannpleie. I 1929 fikk vi i Oslo verdens første universitetsavdeling for barnetannpleie.

Tyskerne forhindret ferdige nye norske tannleger i 1944 og 1945. Trass i svære etterkrigsproblemer fikk vi likevel tre nye tannlegekull i 1949, utdannet i Oslo, København og USA.

I 1949 kom Folketannrøkta og minst ett års offentlig tjenesteplikt for nye tannleger. Dette sørget relativt hurtig for skoletannpleie landet over.

I 1950 startet en vellykket tannhelseaksjon, iverksatt særlig av professor Toverud og redaktøren av Munnpleien, byråsjef og tannlege Bryhn-Ingebrigtsen.

Vi fikk etter hvert nye tannfilmer, mine NRK-kåserier (1952–54), nye tannrensemidler, pluss hurtigbor. Og etter ti års stans kom fruktimporten i gang. Vi fikk sukkerfritt snop, foruten at lørdagsgodt ble in.

Norsk tannhelse ble mye bedre i 50- og 60-åra, nesten uten fluor. Reseptfrie fluorpreparater kunne først kjøpes etter 1970, fluortannkrem i 1971, fluortabletter i 1975.

Jeg var den første med systematisk fluorsatsing. Min spesialavtale som skoletannlege i Ski, med honorar per barn, muliggjorde at jeg fra egen pengepung betalte fluorskyllflasker og tanntråd til grunnskoleelever og 6-åringer – fra 20.08.67. Filmframsynninger og mange klassebesøk betydde så én meget grundig ukentlig tannpuss hjemme, så ditto trådbruk, så et minutt fluorskylling. Glimrende resultater.

Helsedirektoratet og UiO strevde nå for legalisering av kommunal adgang til vannfluoridering. Fordi jeg verken anbefalte vannfluoridering eller fluortabletter, og i 1968 lanserte mineralbrød som alternativ til fluortabletter

og jernmedisin, ble jeg heretter offentlig motarbeidet av Helsedirektoratet og NRK TV. Først truet helsedirektøren, bl.a. i to Oslo-aviser, med kanskje å frata med tannlegelisen, om ikke salget av mineralbrød stanset. I april 1968 ble så brødet kritisert av tannlegeprofessor NN i Dagsrevyen, uten at noen da eller siden har fått lov å forsvare tiltaket, stadig aktuelt, i NRK TV.

Jeg studerte kjemi ved NTH 1943–1944, og ledet i 1975, i samarbeid med Statens institutt for folkehelse og Norges landbrukshøyskole, vitenskapelige forsøk om tannhelse, overflate- og dypborevann. Vanninnholdet for hele 27 grunnstoffer ble målt. NTB-meldingene før og etterpå ble trykt i media, bl.a. Aftenposten, men oversatt av faglig maktelite.

Nevnte professor NN inviterte meg nå til å forelese om fluor for odontologistudentene ved UiO. Det ble en vellykket dobbeltime med ordskifte. Men etterpå forhindret professorkollegiet at jeg fikk honorar, mens NN etter rettsak ble avskjediget.

Helsemyndighetenes entusiasme for vannfluoridering og fluortabletter skyldtes mye fire vannfluorideringsforsøk 1945–55 i USA, som viste hele 40–80 % kariesreduksjon. Svindel-avløringen av alle fire forsøk, i 1959 – boka til professor Sutton i Melbourne, ble aldri tilbakevist, derimot nokså effektivt fortiet bl.a. i USA og Norge. Ingen norske bibliotek har boka. Eneste vitenskapelige vannfluorideringsforsøk, i Norrköping 1952–62, viste bare ca. et års kariesforsinkelse. Undersøkelser av elever 7–14 år kunne bare fastslå fluoreffekt gjennom ti år for «sekserne». Både DFMT og DFMS viste etter ti år ingen kariesreduksjon for sekserne.

Fluorskader i Norge før krigen var velkjent på husdyr og skog nær aluminiumsverk. Dessverre var det for ca. 15 år siden lite fokus på undersøkelsen

i Bergen, med dental fluorose hos flere barn som aldri hadde spist fluortabletter. Skadene forsvant etter hvert da velsmakende og fluorrik barnetannkrem ble forbudt.

I 1968 ble vannfluoridering enstemmig anbefalt av den ensidige fluorkomiteen. I august 1968, samme dag som USSR-invasjonen i Praha, skulle jeg og en til møte to medisinerprofessorer til TV-debatt om fluor. I siste liten meldte professorene avbud, pga. upassende tidspunkt. Det ble ingen TV-debatt.

På 90-tallet ble fluortabletter avskaffet i Danmark og Sverige, som så startet salg av fluortyggegummi. Dessverre har jeg bare salgshall for Danmark. I 2006 var det ca. 0,03 % av danskene som daglig brukte Fluorolex, fluortyggegummi.

Dansk aversjon mot fluoridinntak skyldes mye at danske tannleger på 70-tallet som forsøk fikk gratis fluortabletter til barna sine. Tannlegene fikk selv erfare skader med fluortabletter.

I 1975 avviste Stortinget enstemmig vannfluoridering, mye takket være landbruksekspertene. Nå er vannfluoridering forbudt i de fleste land. Vi bør merke oss at kjemikalietilsetninger av fluor og tungmetallene bly, kadmium og kvikksølv er forbudt i kontrollert for i Norge og EU.

28.01.08 ble fluortabletter ensidig anbefalt av tannlege Hajdu i NRK Puls. Da jeg neste dag fortalte henne om dansk-svensk forbud, ble hun overrasket, og sa straks at Puls bør tillate motforestillinger til fluortabletter. Dette avviser ennå Puls-redaksjonen. Denne sensur er redaksjonelt kritisert av Mat og Helse og P4, men ikke kommentert av faglig maktelite.

Leksika skiller mellom økonomisk korrupsjon og korrupsjon med forvanskning av tekst, forfalskning.

Langvarig hindring av åpen fluorinformasjon er informativ korrupsjon. Grundlovens § 100 er utvetydig: – Trykkefrihed bør finde Sted.

*Helge Myhre
fhv. tannlege*

Adresse: Halmstad v. 1, 1400 Ski